SAYIDA:
ehşet Saçan
Canavar
ÇOCUK
HAFTASI
EN İYİ ÇOCUK MECMUASI
Sayı
40
75
Krş.

NASREDDİN HOCANIN TORUNU

HIZIR

DENİZALTI ÜLKESİNDE

Yazan H. F. VEREL Çizen YILMAZ KARACA

BİZ FENA İNSANLARI SEVMEYİZ... DÜNYANIN DA, DENİZALTININ DA İSYANİ LEKELİYEN BÖYLE KİMSELERDİR. BUNDAN BÖYLE KİTİR CEZASINI ÇEKMELİDİR.

EFENDİM BELKİ AKILLARI SONRA...

20

KİTİRİ BÖYLECE BACAKLARINDAN AĞAÇA ASIP SALLANDIKLARI SIRADA İSUSU'NUN ORDUSU HÜCUM EDER VE KORKUNÇ BİR SAVAŞ BAŞLAR.

AMAN HIZIR! SEN SU UÇAN BALIĞA ATLA VE İYİ KALPLİ HÜKÜMDARI YARDIMA ÇAĞIR... İSUSU'NUN ASKERLERİ ÇOK KALABALIK.

DENİZALTI HAVAYOLLARI

BAŞÜSTÜNE EFENDİM!..

DERHAL HIZIR KARAKAÇANA, KARAKAÇAN DA UÇAN BALIĞA BİNER VE DOĞRUCA EVVELCE GİTTİKLERİ İYİ KALPLİ İHTİYAR HÜKÜMDARIN ÜLKESİNE GİDERLER...

İHTİYAR HÜKÜMDAR ONLARI KARŞILAR.

NE VAR HIZIR? NE OLDU?

BÜYÜK SAVAŞ BAŞLADI... HAİNLERLE İYİLER HARP EDİYOR... LÜTFEN İYİLERE YARDIMA GELİN EFENDİM!

İYİ KALPLİ HÜKÜMDAR DA ASKERLERİNİ TOPLAR:

SEVGİLİ TEBAM! SEVGİLİ ASKERLERİM... İSUSU HAİNİNİN YAPTIKLARI ÇOK OLDU ARTIK. ŞİMDİ DE KOMŞUMUZ MİLTUNUN ÜLKESİNE SALDIRMIŞ ARTIK BU MUSİBETİ YOK ETME ZAMANI GELDİ... YÜRÜYÜN KARDEŞLERİM!

YÜRÜYELİM!

DEVAMI VAR

Dikkatli bir çocuğun önlediği felâket

BALKAN EKSPESİ

Parçalanmaktan nasıl kurtuldu

BAZI memleketlerde «Hasret kavuşturan», bazı memleketlerde de «Kara yılan» diye anılan trenlerden biri, saatte 80-90 kilometre hızla, Balkanlarda yol alıyordu. Makinist hayatından memnun türkü söylüyor, yolcular bir zaman sonra kavuşacakları ailelerini düşünerek mes'ut gülümsüyorlardı.

Başlarına gelmek üzere olan felâketten haberleri olsa, ne türkü söyliyebilirler ve tabii, ne de mesut gülümsemek cesaretini gösterebilirlerdi. Fakat dünyada hiçbir felâket «Ben geliyorum» demezdi.

Tren, yol aladursun, bir sürü otlatmakta olan 12-13 yaşlarında bir çoban, yavaşça yerinden doğrularak gerindi. Hava güzeldi. Hayvanları otlatırken hem eğleniyor, hem de tabiat ana hakkında pek çok bilgiler ediniyordu.

Çoban çocuk, sürüleri çayıra doğru götürürken, ilerdeki yolun üzerinde kamyonet gözüne ilişti. Kamyonete ellerinde kazma ve kürekler olan adamlar aceleci bir halle biniyorlardı.

Etrafına bakındı. Kazılmış veya kazılacak bir yer göremedi. Acaba bu adamlar buralarda ne arıyorlardı?

İçine bir şüphe girdi. Daha doğrusu Allah, onun şüphelerini uyandırdı. Hayır, bu adamlar iyi adamlara benzemiyorlardı pek.. Koşmak geldi içinden... Hoşlanmadığı adamlara doğru koşmak... Sonra bu çocukça hareketine kendisi de güldü.

Böyle yapacak olursa, onların gerçek kimliklerini asla öğrenemiyecekti. Canı iyice sıkılıyordu. Adamlardan birinin kendisine doğru baktığını görünce, sürüsü ile meşgul olmağa başladı. En doğrusu da buydu.

Nihayet kamyonet hareket etti. Araba, tam çocuğun yanından geçerken, arka tarafta oturanlardan biri elini ileri doğru uzattı ve bu hareketin tamamlanmasına vakit kalmadan bir tabanca sesi duyuldu.

Çoban, yanıbaşından geçen kurşunun korkusundan yere yapışıverdi. Beti benzi atmıştı. Vay alçaklar vay... Demek şüphelenmekte haklıydı acaba çocuk...

Kamyonet karışık yollara sapınca hemen yerinden kalktı. Başı dönüyordu. Hayvanlar korkudan uzaklaşmışlardı bile. Nasıl hareket etmesi gerektiğini bir türlü kestiremiyordu.

Çok uzaklardan bir tren sesi duyuldu. Birden irkildi. Yok, yok, buna irkildi değil, titredi demek daha doğru olur.

Sakın bu adamlar tren yoluna bir dinamit falan yerleştirmiş olmasınlar?

Bu düşünceler, ona geçen her saniyenin bir değeri olduğunu ihtar etmekteydi. Tren sesi gittikçe yaklaşıyordu. Yarın kenarına gelip durdu. Aşağıya baktı. Sol tarafta parlak raylar uzanıyordu...

Birden gözleri buğulanır gibi oldu. O keskin ray bıçakları, sağ taraftaki bir noktada âniden kesiliyordu. Korku ve heyecandan hızlı hızlı nefes almağa başladı. Bu bitiş noktasında koskoca bir kaya parçası vardı. Şimdi bütün mesele çıplaklaşıyla meydana çıkmıştı. Kaçanlar bu kaya parçasını treni devirmek için yerleştirmiş olacaklardı.

Büyük bir süratle gelen lokomotif, dönemeci geçer geçmez karşısında kayayı görecekti. Makinist, bunu görmeğe muvaffak bile olsa, yapacağı fren hiçbir işe yaramıyacak, belki de yolcuların çoğunu öldürecekti.

Peki çarpması daha az feci bir şey miydi sanki?

Otlattığı sürüsünü unutmuştu bile. Kazayı önlemek, insanların hayatını kurtarmak istiyordu. Bunu nasıl yapabilecekti?

Yarın biraz ötesinden koşarak tren yolu güzergâhına indi. Kayanın yanından geçerek, olanca kuvvetini bacaklarına verdi. Bir ceylân kadar süratli koşuyordu.

Tamam... Tren acı acı çığlıklar atarak, bilinmeyen faciaya adım adım yaklaşmaktaydı. Belki otuzbeş saniye kadar sonra karşıdan görünecekti.

Koşmaktan bayılacak hale gelmişti. Bacakları titriyor, nefesi kesiliyor, gözleri kararıyordu. Dönemece yakın bir yerdedev makina karşısına dikildi. Bağırmağa başladı:

— Dur... dur... treni durdurun. İlerde kaya parçası var!

Yırtılır gibi bağıran bir çocuk sesi, yaşlı makinistin nazarı dikkatini çekmiş olacak ki, makinenin sağ tarafından, sapkalı başını uzattı ve uzatmasiyle çocuğu ve hem de o koca kaya parçasını gördü.

Büyük bir gürültü ile Balkan Ekspresi durdu.

Çoban çocuk, baygın bir halde yerde yatıyor ve ekspresin dev lokomotifi, kayanın yirmibeş santim önünde hırsla soluyordu.

CENGİZ HAN'IN HAZİNESİ

YAZAN:
APTULLAH ZİYA
KOZANOĞLU

— 20 —

Kaan'ın gözleri yaşarmıştı.

— Bu bark bu anıtı yapan? diye titriyen sesi ile sordu.

Kocakarı, kurumuş elini, taşların üzerinde gezdirdi:

— Barkı yaptıran Bilge Hakan, dedi. İşte son sözleri: «**Ey büyük Türk ulusu, senin gibi bir kahramanlar yatağına beni Hakan yapan Tanrıya binlerce alkış... Yapamayacağın, başaramayacağın dünyada hiçbir iş yoktur. Sen Gültekin gibi kahramanlar yetiştirmiş bir ulussun...**» İşte son yazı «... **Bu taşlara kazıtan bu barkı yapan, kahraman Gültekin ve Bilge Hanın yeğeni Yuluğ Tekin!**»

Çakır:

— Bize çok güzel bir ders verdiniz! dedi. Yürüyeceğimiz yolu aydınlattınız, geçeceğimiz çölü küçülttünüz.

Kocakarı gözlerini hâlâ Kaan'dan ayıramıyordu. Sanki yıllarca ayrılık acısı ile yandığı yavrusuna kavuşmuş gibi garip bir hali vardı.

Birden:

— Elini uzat! diye haykırdı. Falına bakacağım!

Sonra Kaan'ın uzatmasını beklemeden elini çekip aldı.

Bir müddet, yüzyıllar boyu kurt kuş uğramamış bu anıt yıkıntısı tekrar eski ölü sessizliğine büründü.

Kocakarı karga takırdısı sesi ile:

— Tamam! dedi. Sen o aranılan yiğitsin! Hiçbir zorluk seni yıldırmaz.

Kaan ağzını yırdı:

— Yıldırmaz!

— Hakanların kuvvet çizgisi sende de var. Hem çok uzun. İnsanlar buyurmak için yaratılmışsın. Baş olacaksın!

— Olacağım!

Kocakarı birden durdu:

— Hayır! Kuvvet çizgisini başka bir çizgi kesiyor. Hem bir bıçak gibi. Sende karışık birşey var!

Kaan sinirlendi. Elini çekmek istedi.

Kocakarı, baktığı falı bitirmek istiyordu.

— Dur! Deprenme! dedi. Adı Kaan konmuş, amma bilir misin bu taşlarda Kaan neye derler?

— Hayır!

— Bu taşlarda Kaan üç yiğitin adına eklenmiştir. Biri yedi yoldaşı ile dağa çıkıp koca Çin hakanlığına diz çöktüren Kutlu Kaan, ikincisi kardeşi Meço Kaan, üçüncüsü bu barkı yaptıran, bu cihana Oğuz Handan sonra gelen tek büyük Türk Kaanı Bilge Kaan!

Kaan'ın yüzü sararmıştı.

— Her biri millet kurtarmış Türk büyükleri!

— Evet! Yüz yıllar geçti. Eskiden yiğitler yalnız kendi ulusları adına, kendi bayrakları için, kendi yurtlarını korumak için çarpışırlardı. Şimdi...

Kocakarı sustu:

Kaan'ın sesi kısılmıştı:

— Şimdi ne oluyor?

— Şimdi ulus başları koyun çobanları arasından çıkıyor. Utanmadan kendilerine Oğuz Hanın torunuyuz diye bize yutturuyorlar. Bu koyun çobanları buyruklarına aldıkları insanları alıştıkları gibi koyun sürüsü sanarak gidiyorlar! Tanrı, başında bulundukları ulusu köle gibi kullanan, düşmanı da olsa başka ulusların kanını akıtan, şehirlerini yıkan, karılarını, çocuklarını boğazlayan yeni, sürüden fırlama başbuğların bu suçlarını hoş görmiyecek! Tanrı onları lânetledi. Başlarında bulundukları ulusa uşaklık edecekleri yerde onları kendine kul eden başbuğları ve onların tanrılarını tanrı lânetledi Bütün bu şehirleri yakan, anıtları yıkan, serin akan dereleri insan kanı ile kızıla boyayan uydurma ve çobanlıktan gelme başbuğlara lânet olsun!

Kocakarı sustu. Karşısındaki üç canlı insan da susuyordu. Tarihin beş yüz yıllık karanlıkları içinde uyuyan (Orhon barkı) susuyordu.

— Bize çok güzel bir ders verdiniz, yolumuzu aydınlattınız!

de Margarit yüzü kaplumbağa derisi gibi kat kat olmuş bu kocakarıya acıyarak bakınıyorlardı.

Bu çirkinleşmiş yüzün gerisinde birden bir nur parlıyor gibi geldi onlara. Bu kadın, bu yüzyıllar boyu yaşadığını ileri süren porsuk yüzlü kadın onların kararmış kalpleri içinde yeni bir ışık doğmasını sağlamıştı.

Artık Kaan, bir baş olmak için insanların başını almaktan başlanacağını sanıyordu.

Kocakarı falını bitirmek istedi.

— Evet, sende karışık bir şey var! Ya anan, ya babanın sütünde bir karışıklık... Ne baş alabiliyorsun, ne kuyruk, ne zengin olabiliyorsun ne yoksul... Fakat gönül rahatlığına kavuşacaksın... Gönül rahatlığı, Hakanların, başbuğların, kırgızların hele senin gibi bir kavgacının hiçbir gün kavuşamıyacağı bir başarı! Kendinizi koruyun!...

Korakarı:

— Kendinizi koruyun! diye bağırır bağırmaz dördü birden kendilerini yere attılar.

Karınlarını toprağa yapıştırmış, nefes bile almaktan çekiniyorlardı.

Tepelerinden çift ağızlıklı Mogol okları uçuyor, beş yüz yıllık anıt kabirin taşları üzerindeki yazıları silmek ister gibi hırçın ıslıklarla kendilerine çarpıyorlardı.

Kaan sinirden kilitlenmiş çenesini takırdattı:

— Kim bu kuduz köpekler!

Koca karı acı acı güldü:

— Kara Kurum'un kara şeytanları! Temuçin'in torunları!

— Benim peşimdeler!

— Ya demek aldanmamışım? Çakallar arslan yavrusu peşinde.

— Ne arıyorlar?

— Onlar Kara Kurum şarını kurdular. Gültekin'in kurduğu Kara Balgasson şarının izlerini ortadan kaldırmak isterler. Senin gibi, kendilerinin Tanrı elile Türklerin başına getirilmiş olduğuna inanmayanların dilini koparmak, elini kesmek isterler. Bu çobanlıktan fırlama başbuğların torunları bir gün uydurma Türk tarihi yazarken bizi Kara Balgasson şarını ve Orhon Barkı'nı hiç yaşamamış sayacaklar. Ve Türk Tarihi, Temuçin ile başlayacak!

Bu geveze kocakarı dır dır öterken kanlı katil oklar da delecek baş arayarak barkın taşlarını döğüyordu.

Margarit kısık bir sesle:

— Şimdi üzerimize gelecekler kaçalım! dedi.

Çakır:

— Kıpırdamayın! diye buyurdu. Bunlar Helagu ve arkadaşları Düşmanı tuzağa düşürmeden karşısına çıkmazlar. Bizi çok iyi tanıyorlar. Canları bahasına bir kavgaya girmezler.

Tekrar yattılar.

Ok sesleri kesildi.

Kaan:

— Kalkalım mı? diye sordu.

Kocakarı:

— Hayır! dedi. Sular kararıyor. Karanlıkta kalkarsınız!

— Seni bırakırsak vururlar!

— Benim gibi bir kocakarıya el kaldırmayı yiğitliklerine yediremezler. Siz gidin, ben burada yüz yıllar boyu bekçiyim. Ne yiğitler, ne ordular gelip geçti ne dağlar ne taşlar eridi, ben ve bu Orhun Barkı ayaktayız.

(Devamı gelecek sayıda)

ÇOCUKLARIMIZA AHLÂK ve DİN ÖĞÜTLERİ-BİLGİLERİ

Ahlâk ve Nizam

BU HAFTA sıra 3 ve 4 üncü düsturlara gelmiş bulunuyor. Bundan evvel İMAN'ın manevî, İLİM'in de maddî olduğunu söylemiştim.

Ahlâk ve Nizam da aynen öyledir. AHLÂK manevî temellere, NİZAM ise maddî temellere dayanır ve bunlar fert için, yani TEK ŞAHIS için olduğu kadar toplum için tutulacak yolu, dayanılacak TEMEL'i gösterir.

Ahlâk'ın temeli de manevî varlıklardır. Nizam'ın temeli de maddî varlıklardır. Toplumun TEKLERİ olan bizlere ilim ve îmana dayanıyor ve ŞAHIS varlığımızı bu iki kutsal temele dayatmış bulunuyorsak, o zaman, bizlerden meydana gelen toplum da AHLÂKLI ve NİZAMLI olur. İlme, îmana dayanmıyan bir toplum, bir millet ise aslâ AHLAKLI ve NİZAMLI olamaz. Bunların nizamları, kanunları nekadar güzel yapılmış olursa olsun iyi bir nizam yine de kurulamaz. Çünkü, evvelâ AHLÂKSIZ bir millette nizam olamaz.

İlimsiz, İmansız, Ahlâksız fertlerin ve onların toplumunun NİZAM'ı, yani huzuru, düzenli çalışma hayatı olamaz. Böyle milletler çökmeğe, perişan olmağa, dağılmağa mahkûmdurlar. Onun için çocuklarım, benim nur gibi evlâtlarım; siz de Mareşal Fevzi Çakmak gibi tekrarlayınız: İLİM ve İMAN; AHLÂK ve NİZAM!...

KIRK YILLIK ÖĞRETMEN

At ile torbayı çekiştirme

ATA yem vermek, onu doyurmak için başına yem torbasını taktığın zaman hayvana rahat ver; torbayı doğru, usulünde tak demektir. Biraz yem kesecek olan hayvanı uğraştırıp durma, demektir.

Bazı kötü ruhlu insanlar, diğer insanları biribirine düşürürler ve bundan garip bir zevk alırlar. Olmıyacak şeyler yapan, herkesin arasını bozan ve kavga ettirmek için fırsat kollayan bu gibi sakat ruhlu insanlara (At ile torbayı döğüştürür) denir. Tok sözlü olan kimseler de bu gibileri işte bu Atalar sözü ile azarlarlar.

Ay Alioğlu

ÖĞRETMENİNİZ DİYOR Kİ

Evimiz Var!

YAZAN: SADIK ÖVET

SEVGİLİ çocuklar,
Bu defa karıştığım bir olayı ve bu olay içinde bilgili, anlayışlı iki arkadaşımızın yaptıklarını anlatacağım. Bir aile tanıyorum, kendilerini sık sık ziyaret ederim. Bunların ilkokulun son sınıfında bir kızları ve ortaokula giden bir erkek çocukları var. Kızları her gidişimde, derin ve akıllı sorularla ilgimi çeker. Derslerinden başka kitaplar okul, ansiklopediler karıştırır. Ortaokuldaki ağabeyine gelince, o işin güçlüğünü kavramıştır. Ödevlerini yarıda bırakmaz. İyi arkadaşlar seçmiştir. Dışarda eğlenmesini, gezmesini zamanında yapan olgun bir çocuktur. İşte okul durumları böyledir. Ayrıca bunlardan başka dikkati çeken huyları da vardır. Evin kızı annesine mutfakta, sofra hazırlanmasında, evin temizliğinde yardım ettiği gibi, ağabeysi de alış veriş işlerini üzerine almıştır. Hattâ ailenin gidişi, ilerisi için fikirler ortaya atar.

Evlerine gittiğim zaman bu çocuklar beni öyle güler yüzle karşılarlar ki, doğrusu bayılır, sanki kendi evime giriyor sanırım. Birisi şapkamı, öteki paltomu alır, buyurun dedikleri zaman gözlerinin içi güler. Yalnız, bu kadar bilgili ve anlayışlı çocuklara, anne ve babaları, nedense zaman zaman karışmak istetler.

Geçenlerde gene ziyaretlerine gitmiştim, hepsi sevinç içinde idi. Bu sefer yüzlerinde daha derin, geniş ve devamlı bir memnuniyet vardı. Çocuklarla kapıda karşılaşınca bir çığlık atar gibi:

— Biz yeni bir ev aldık, yakında buradan taşınacağız, dediler. Bunu duyunca sevinçlerine ben de katıldım. Daha, nerde, nasıl? Demeğe kalmadan, onlar anlatmağa başladılar. Ev bir binanın katı imiş, dört odası, bir holü varmış, her tarafı güneş içinde imiş, otobüse çok yakınmış. Babaları:

— Şimdi oraya gidiyoruz, gene görelim, siz de gelin, deyince:

— Memnuniyetle, dedim. Hayırlısı olsun, haydi gidelim!

Bu ev şimdi yalnız anne-babaları değil, çocukları da ilgilendiriyor. Büyüklerin ara sıra söyledikleri, bazı kitapların yazdığı meskeni, bina kelimelerinin karşılığı evdir. Buna daha sevimli bir kelime ile şimdi yuva diyoruz. Ne ise, satın aldıkları boş eve geldik, gezmeğe başladık. Çocuklar:

— Anneciğim, şu odayı misafir, bunu yatak odası yaparız!

— Burasını oturma odası olarak kullanırız değil mi babacığım? diye teklifler yaparken, bu heveslı çocuklara, anneleri kızar gibi oldu ve:

— Yoo, dedi, durun bakalım, evin tertibine siz pek karışmayın!

Doğrusu şaşırdım:

— Aman!! Bırakın, bu işi artık çocuklar yapsın, göreceksiniz onlar bunu sizin kadar becerecek ve herkese beğendireceklerdir, dedim.

Günün birinde yuvalarına taşındılar. Bir ev hediyesi alarak gittim. Kapıdan içeri girince etrafa hayretle baktım. İnsanın içi açılıyordu. Eşyalar öyle yerli yerinde idi ki, sanki bir sıcaklık, rahatlık veriyordu. Çocuklar bu dekor işini çok güzel becermişler, bir dekoratör gibi titizlikle her yeri düzenlemişlerdi.

Dekor, bir odanın, bir salonun, bir vapur kamarasının, bir tiyatro sahnesinin perdesinden tutun da, sandalya, masa, perde, hattâ halısına kadar birbirine uygun şekilde döşeniş şekli ve görünüşüdür. Bu işi yapana da dekoratör denir. Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki Dekorasyon Bölümünden, dekoratör yetişir.

İşte bu becerikli çocuklar; palto ve şapkaların asılacağı perimatoyu kapının yanına yerleştirmişler, yemek yedikleri odaya çiçekli, yemişli resim tablolarını asmışlar, misafir odasına koltukları, orta mamasını koymuşlar ve süs olarak çiçek saksılarını münasip yerlere oturtmuşlardı. Yatak odalarında masalarını ışık alan bir yere, kitaplıklarını bir kenara sığdırmışlardı. Onlara:

— Çocuklar, sizi tebrik ederim dedim. Bu işleri tam bir dekoratör gibi başarmışsınız!

Sonra güler yüzlü anne ve babalarına döndüm:

— Gördünüz mü? Bu yerleştirme işini çocuklara bırakın demiştim, aldanmamışım. İşte, bir misafir olarak söylüyorum, herşey yerli yerinde, insanın burada içi rahatlıyor.

Sevgili çocuklar, ev işlerinde anne-babalarınıza yardımcı olduğunuz gibi, aklımızın erdiği kadar bu gibi işlere de karışın. İcap ederse tartışmalar yaparak, bu kardeşlerinizin gibi yapın. Başarılarınızla büyüklerinizin güvenini kazanırsınız.

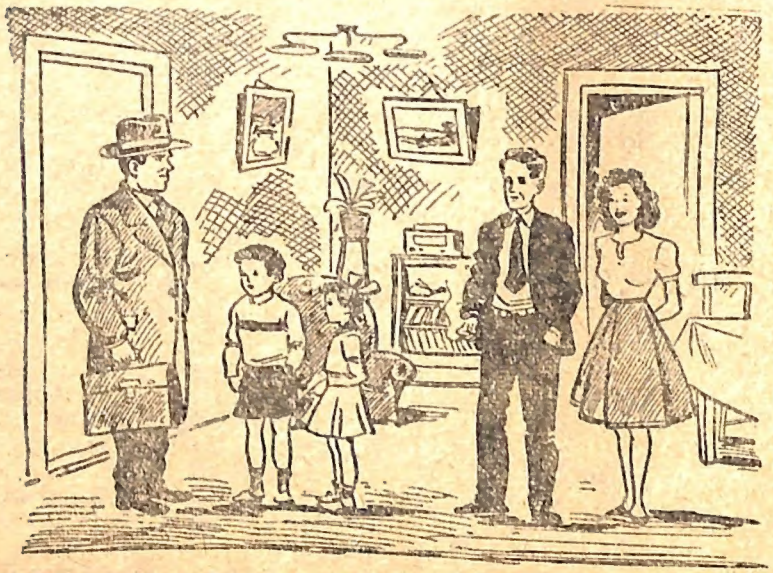

Yeni evlerine gidince, güler yüzle karşıladılar. Herşey yerinde idi.

HAFTALIK BİLGİNİZİ YOKLAYINIZ

HAZIRLAYAN: SADIK ÖVET

Kelimeleri cümlelere uydurunuz:

Vilâyetleri	Bucak müdürleri idare eder.
Kazaları	Valiler idare eder.
Bucakları	Kaymakamlar idare eder.

Köyleri idare eden muhtar ve köy idare heyeti ..... senede bir köylüler tarafından seçilir.

3 sene — 4 sene — 5 sene

Bucağın arazisi ve nüfusu ilden ....., köyden ..... tur.

Çok — Az

Köylerde emniyeti sağlayan ..... ve ..... dır.

Emniyet âmiri, polis, jandarma, köy bekçisi, korucu, komser

Havanın basıncını ilk defa ..... bulmuştur.

Stefenson — Toriçelli — Franklen

Havada azot yüzde ....., oksijen yüzde ..... kadardır.

Havagazı ..... ısıtılmasından elde edilir.

Kapa kaplarda ısıtılan petrolden ..... ve ..... elde edilir.

Madenkömüründen havagazı çıkınca ..... kalır.

Resimlerin boş yerlerini doldurunuz:

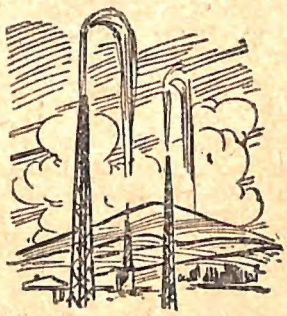

..... patlaması ..... kuyuları

Buji ..... motorlarında bulunur.

Elektrik — Gaz — Su

Gaz motorları nerelerde kullanılır? Kullanıldığı yerlere X koyunu

Otomobil, vapur, uçak, tramvay, motosiklet, motorlu tren

Bu kelimeleri cümlelerdeki yerlerine uygun olarak koyunuz:

Avukat — Bahçıvan — Sebzeci — Memur — Mimar — Tüccar — İşçi — Esnaf — Usta — Doktor — Mühendis

Devlet dairelerinde ..... çalışır.

Fabrika ve atölyelerde ..... çalışır.

Mağaza ve dükkânları ..... işletir.

Sebze bahçelerini ve bostanları yetiştiren ..... lerdir.

Serbest şekilde çalışan ..... lerin iş yerleri, büroları muayenehaneleri vardır.

Nüfusu ..... geçen yerlerde Belediye teşkilâtı kurulur.

1000 — 2000 — 3000

Belediyeye ..... yardım ederse şehrin temizliği dha iyi sağlanır.

Belediye memuru — Halk — Polis

Uygurlar uygarlıkta ileri idiler. Kitaplarını ..... yazısı ile yazarlardı.

Uygurlar, Avrupalılardan önce ..... işlerini bilirlerdi.

Fabrika — Matbaa — Yazı — Kâğıt

Not: Uygarlık, uygur kelimesinden dilimize geçmiştir.

Şimdirim şemasındaki numaraları yerlerine koyunuz:

( ) mide, ( ) kalın barsak, ( ) pankreas, ( ) karaciğer, ( ) yemek borusu, ( ) apandis ( ) ince barsak

Sindirilmiş besinler ..... kana karışır.

Midede — İnce barsaklarda yürekte

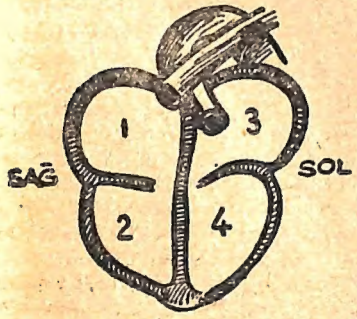

Yürekteki numaraları isimlerinin yanlarına koyunuz.

( ) sağ kulakçık, ( ) sol kulakçık, ( ) sağ karıncık, ( ) sol karıncık

Yürekten aldığı kanı organlara götüren damarlara ..... damar denir

Organlardan dönen kanı yüreğe getiren damarlara .... denir.

BOĞAÇ Dede Korkut'tan

YAZAN: ENVER BEHNAN ŞAPOLYO

VI

BAYINDIR HAN'IN azgın boğasını yere seren Derse Hanın oğlu, halkın gözünde eşsiz bir kahraman olmuştu. Artık herkes onu seviyor, uzun uzun onun muvaffakiyetinden bahsediyorlardı. Günün birinde Oğuz Beyleri Derse Hana:

— Hanım, artık Dede Korkut gelsin, dediler.

Gidip Dede Korkut'u çağırdılar. Dede Korkut sazını alarak Derse Hanın yanına geldi, oğlu da babasının yanına oturdu. Dede Korkut, Derse Hana:

— Ey Derse Han, senin oğlun bir yiğittir. Çünkü o, Bayındır Hanın azgın boğasını öldürdü Artık ona Beylik ver... Malından küheylân atlar, ağılından koyunlar ve develer ver. Çünki o bunların hepsine lâyıktır. Oğlunun adı Boğaç olsun. Adını ben verdim. Tanrı da ömrünü versin, dedi.

Derse Hanın oğlu bu suretle Boğaç adını aldı. Derse Han Dede Korkut'un bütün dediklerini tutarak oğluna mal ve Beylik verdi. Bu gencin Bey olmasına Derse Hanın kırk askeri haset ettiler. Bunlar çok kötü ruhlu insanlardı. Hasetlerinde okadar ileri gittiler ki, büyük bir iftira ederek Boğaç'ın vücudünü ortadan kaldırmak için tuzak kurdular. Bu fena insanlar birbirleriyle şöyle sözleştiler:

— Bu oğlanı babasına çekiştirelim; onu hiddete getirecek sözler söyliyelim, belki bu oğlanı öldürür, ilerisi için biz kurtulmuş oluruz, dediler.

Günün birinde Derse Hanın karşısına çıkıp boyunlarını büktüler. Ağlar bir vaziyette bir tavır takındılar. İçlerinden biri si dedi ki:

— Oğlun pek şımardı. Yapmadığı kalmıyor!

— Ne yapıyor?

— İstediği insanı dövüyor. Sevmediğini öldürüyor. Ak sakallı atalara, ak saçlı analara zulmediyor Eğer bu yaptıklarını büyük Hakan Bayındır Han duyarsa, korkarız size fenalığı dokunacaktır.

Derse Han hiddetlenerek:

— Nasıl insanmış! Tanrı emaneti insanlara hiç zulmedilir mi?

— Ediyor Hakanım. Hattâ sizin makamınızda bile gözü var. Böyle oğul olmasından olmaması daha iyi.. deyince Derse Han hiddetlendi:

— Onu bulup getirin, vücudünü ortadan kaldırayım! diye emir verdi.

Tam bu esnada kırk fesatçının bir kısmı daha karşısına gelerek:

— Oğlun Boğaç, Kaya Dağa ava çıktı. Orada avlandı Kuş kuşlandı Al şarabın iyisinden içti. O gün avda sizi öldürmek için tuzak kurdu..

Bu sözleri de duyan Derse Han daha fazla hiddetlendi. Fakat Derse Han karşısına çıkan fesatçıların tuzaklarını anlayamamıştı. Zavallı Boğaç'ın da hiçbir şeyden haberi yoktu. Babası da bu meseleyi incelemeğe vakit bulamıştı. Halbuki Boğaç çok iyi ruhlu bir gençti. Derse Han:

— Varın Boğaç'ı buraya getirin. Bana böyle hain evlât lâzım değil! dedi Fesatçılar Boğaç'tan korktukları için:

— Hanım biz oğlunuzu buraya getiremeyiz. Siz adamlarınızla beraber onun avlandığı yere gidin. O sizi öldürmeden siz onun canına kıyınız.

Derse Han adamlarını alarak atına atladı, oğlunun avlandığı Kaya Dağına gitti. Kırk fesatçı da Derse Hanın arkasına takılmıştı Orada av avladılar koşuşladılar. Zavallı Boğaç'

Boğaç, atını babasına doğru hızla sürdü...

yine hiçbir şeyden haberi yok, neşe içinde av avlanıyordu. Kırk fesatçıdan biri Boğaç'ın yanına gelerek:

— Baban dedi ki: Oğlum şu karşıdaki geyiği gelsin, önümde vursun. Oğlumun ata binişini, kılıç sallayışını, ok atışını görüp iftihar edeyim, dedi.

Boğaç:

— Nasıl arzu ediyorsa öyle yapayım, diyerek atına atlayıp ormana doğru kaçan bir geyiğin peşine düştü. Fakat fesatçılardan birisi:

— Hanım oğlunun maksadı bu geyiği vurmak değil. Geyiği senin tarafına sürüp geyiğe ok atıyorum diye seni vurup öldürecektir ve yerine Bey olacaktır. Şimdi göreceksin geyiği senin önüne doğru sürecek ve maksadını yerine getirecektir. Uyanık dur! dedi.

Derse Hanın hiddetinden yüzü kıpkırmızı oldu. Böyle bir evlâda sahip olmaktan derin bir acı duydu.

— Bu ne hain evlâtmış... Evlât babasına nasıl kıyabilir?

Fesatçılardan birisi:

— Sevgili Hanımız bu bir saltanat hırsıdır. Baba dinlemez. Bu hep böyle gelmiş, böyle gitmiştir. Pek eski devirlerde oğullar daima babalarını öldürerek saltanata geçmişlerdir. Hangi Han evlâdına kıymışsa o Hanlık kalmıştır. Bu şekilde hareket ederseniz, Oğuzelinde fesat olmaz. Boş yere kanlar dökülmez.

Derse Han:

— Ben de ona kim olduğumu göstereyim. El mi yaman, Bey mi yaman?

Tam o sırada Boğaç geyiği ormanın içinden babasının önüne doğru sürmeye başladı. Gûya bu suretle babasının arzusunu yerine getirmek istedi. Zavallı Boğaç babasını memnun etmek için bütün gayretini sarfediyordu. Bilmiyordu ki o, bu gayretile bir tuzağa, ölüme yaklaşıyordu. Derse Han geyiğin ve oğlunun kendi üstüne doğru geldiğini görünce, askerlerin dediği çıktı diye kararını verdi. Derhal tirkeşinden bir ok çıkararak yayına taktı, yiğit oğluna çekerek onu göğsünden vurup atından yere yıkıverdi. Hiçbir şeyden haberi olmayan Boğaç kanlar içinde yere serildi Babası Derse Han oğlunun kanlı cesedine bakmadan sinirli bir halde atını Oğuzeline sürdü. Bütün maiyeti de onu takip ettiler. Zavallı Boğaç kanlar içinde Kaya Dağın ıssız eteğinde kaldı.

GELECEK SAYIDA :
KIRK KIZ

MAZİDEN İSTİKBALE DOLUDİZGİN...

İnkılâp Şehidi:
KUBİLAY

Kubilây ve Menemen'deki anıtı

Kardeşlerim, insan şehit ünvanını sadece harb meydanlarında ölerek kazanmaz. Bugün sizlere anlatacağım ağabeyiniz, yedek asteğmen Kubilây, harpte ölmediği halde şehit olan şerefli bir yedek subayımızdır.

Sene 1930... Cumhuriyet daha yedi yaşında küçük bir çocuk. Türk milleti daha yeni yeni kendine geliyor. Yüzü gülmeğe, ümitleri filizlenmeğe başlamış. İşte böyle bir sırada, mevsim kış; takvim 23 Şubat 1930 tarihini gösteriyor.. Menemen'deyiz. Bu gün, Menemen tarihinde kara bir leke olarak kalacaktır.

Bu güzel kasaba bir anda karışıyor. Üzerinde eski yazılar yazılı yeşil bir bayrak açmış Derviş Mehmet isimli bir mürteci, arkasına softa kalabalığı takmış, Manisa tarafından kasabaya giriyor. Ellerinde silâhlar, kılıçlar; ağızlarında «Şeriat isteriz!...» feryatları, bir an içinde ortalığı birbirine katıyorlar. Halk kaçıyor. Kasabalı, geçirdiği büyük felâketlerin tesirinden daha kurtulamamış. Yunan işgali, millî mücadele, harpler, yangınlar, açlıklar, ölümler... Hiçbirisini unutamamış.

Bu mürteci topluluğu haykırışlarla kasabaya giriyorlar. Büyük Atamızın yaptığı muhteşem inkılâpları lekeliyen çirkin haykırışlarla ilerliyorlar.

Bir genç subay var bu kasabada. Ata'sının izinde yürüyen, Onun inkılâplarının koruyucusu bir Türk genci. Adı Kubilây. Henüz yirmi altı yaşında. Bu güzel, küçük kasabada yedek subaylığını yapıyor.

Bu mürteci topluluğunun küstah taşkınlığını haber alır almaz, müfrezeseyile beraber Derviş Mehmet'in karşısına dikiliyor. Şeriatçılar, Cumhuriyetçi bir subay ve askerleri görünce çılgına dönüyorlar. İlk kurşun genç asteğmen Kubilây'ı yere seriyor. Silâhlar patlıyor, kasaba harp meydanına dönüyor. Birçok mürteci de ölmütür ama, Kubilây'ın gövdesinden ayrılan başı, yeşil bayrağın direğinde sallanmaktadır.

Bütün ordu birliklerine ve kıtalarına bu gibi hâdiselere karşı uyanık olmalarını bildiren Atatürk, tâ yüreğinden yaralanmış, «Kubilây, temiz kanıyla, Cumhuriyetimizin temelini çok daha fazla kuvvetlendirmiştir.» demişti.

Ali Cülmüt SOYCAN

Dünyanın 4 Köşesinden

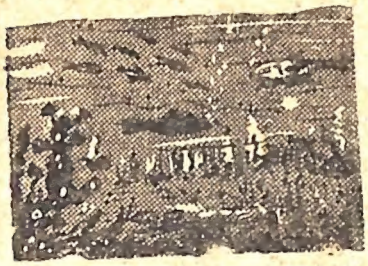

Denizin dibi ne derece soğuktur?

Denizin derin köşeleri sıcak yaz günlerinde serinlemek için ideal bir yerdir. Belki de derine inildikçe serinliğin artığını zannediyorsunuz. Bu böyle değildir, aksi halde deniz-lerin dipleri buzullarla kaplı olurdu.

Okyanuslar nedense kısmen ılık, kısmen soğuk olmamaktadırlar. Güneş satıhlarını ısıttığı zaman, soğuk derinlerle bir su değiş tokuşu vukubulmaktadır. Aşağılardaki soğuk yukarıya iletilmekte, yukarının ısısı ise aşağıya nüfuz etmektedir. Mamafih bunun kusursuz bir sistem olmadığını okyanus sularının her derinlikte aynı sıcaklıkta olmayışından anlıyoruz. Fakat gene de bir dereceye kadar tesiri vardır.

Bu sıcak ve soğuk asansör sistemi ve iklim, okyanus akıntıları, med-cezir sayesinde okyanusun sıcaklığı 4 derece civarında oynamaktadır.

Mantar nasıl elde edilir?

Mantar, mantar meşesi adı verilen ve kışları da yeşilliğini kaybetmiyen bir ağaçtan elde edilir. Bu ağacın vatanı Akdeniz memleketleridir; Amerika'nın Kalifornia bölgesinde de gayet iyi yetişir.

Mantar, bu ağacın kabuğudur. Mantar çiftçileri, ağaç ilk soyulması için hazır olana kadar yirmi yıl beklemek mecburiyetindedirler. Bu ilk mahsulü şişelere tıpa olmağa yaramaz. Gayet kaba olup sadece doğranıp üzümlerin ambalâjlarına kullanılmağa yarar.

Ağaç yeni bir kabukla örtülene kadar bir on yıl daha geçer. Bu seferki mantar tıpa olmağa uygun vasıftadır. Bundan sonra, her on yılda bir m
tar ağacının kabuğu soyulu

Deniz, niçin hiçbir zam
tam mânasiyle sakin
maz?

Su, ucunda bir ağırlık
bir yay gibi hareket eder.
dokunmak, yayın uzun zam
bir aşağı, bir yukarı hoplam
için kâfi gelir. Rüzgâr ta
fından sükûneti bozulan de
de, rüzgâr kesildikten son
dalgalanmağa devam eder
dalgalanmaların daha sonu ge
meden yeni çıkan bir rüzgâ
denizi tekrar harekete geçirir

Karın-üstü yatmak, h
mayı önler mi?

Evet, ama uzun zaman
değil Esasen horlamayı
karın üstü yatmak değil,
mek fiilidir. Doktorlara b
sa, horlamak adaleler tam
rahat halindeyken vukuu
Nefes, küçük dilin yanında
çerken bunun, rüzgârda
lanan nefes, küçük dilin
dan geçerken bunun, rü
dalgalanan bir bayrak gi
amasına sebep olur. Fak
san dönerken, bir an için
len adaleler, nefes alma
ğızda hâsıl ettiği rüzgârı
rek horlamayı durdurur.
horlamayı itiyat haline g
olanlar, adaleleri istiraha
ne geçer geçmez gene ho
ğa başlarlar

SINIFIMIZ

(4-C) iken (5-C) olduk,
Hudutsuz bir şevkle dolduk...
Yükseldikçe sınıfımız,
Gelir bize güç, iman, hız!...
Der: «Kitaba sıkı sarıl!»
Çalışırız harıl, harıl!
Bilmeyiz hiç zorluk nedir!
Yendik onu dört senedir!
Söyleyince «YASA» mızı,
Unuturuz tasamızı!
Hocamız «Sen kalk!» deyince,
Kapılırız bir sevince!
30 erkek, 35 kız,
Cıvıl cıvıl sınıfımız!
Asamızda hiç tembel yok,
Sever bizi hocamız çok!...

F. Cemâl Oğuz ÖCAL

ÇOCUK HAFTASI

İÇ MECMUA

Tivor Gezegeninde 40

YILDIRIM KAPTANLA KARO NİHAYET TİVOR GEZEGENİNE İNERLER...

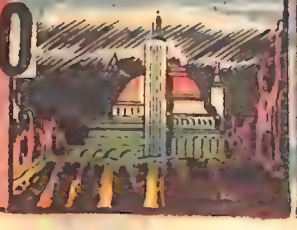

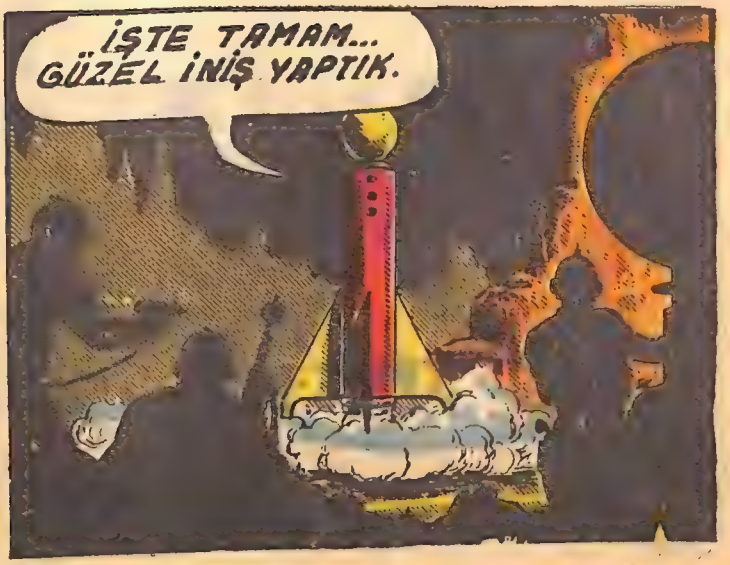

BİRDEN !..
NE OLUYOR
HOŞ GELDİNİZ YILDIRIM KAPTAN... YOLCULUĞUNUZ İYİ GEÇTİ Mİ ?

BEN DİKTATÖR ALTON'UM... YURDUMUZA ŞEREF GETİRDİNİZ.
2

SENİ DE TEBRİK EDERİM MAREŞAL KARO İŞİ BAŞARDIN.

MAREŞAL KARO HA!.. VAY KALLEŞ VAY..

DEMEK BENİ ALDATTIN ?
ÖZÜR DİLERİM DOSTUM

MUHAFIZLAR... DİKKAT!.. DERHAL YILDIRIM KAPTANI GETİRİN

YILDIRIM... SENİN MUTLAK BURAYA GELMEN LAZIMDI...
KARO'YA KANARAK TİVOR'A GELEN YILDIRIM SARAYA GÖTÜRÜLDÜ...
HOŞ GELDİNİZ.. GÜNLERDİR SİZİ BEKLİYORUZ
AH!.. KARO SENİ BİR ELİME GEÇİRİRSEM KARIŞMAM.
ELİNE GEÇİRİRSEN BİR ŞEYMİ YAPACAK SIN?..
TİVOR DİKTATÖRÜ YILDIRIM KAPTANIN KAFASINA TABANCA KABZASI İLE VURULARAK BAYILTILMASINDAN İSTİFADE EDEREK ONU HAPSE ATTIRDI... ATALON BÖYLECE EN BÜYÜK DÜŞMANINI YOLUNUN ÜSTÜNDEN KALDIRMIŞ OLUYORDU.

YILDIRIM KAPTAN!.. HEY... YILDIRIM KAPTAN... NASILSIN? BİR YERİN AĞRIYOR MU?
HİŞT!.. SAKIN GÜRÜLTÜ YAPMA... SANA YARDIMA GEL. DİM... DUYULURSAK HERŞEY O ANDA MAHVOLUR.. HAYDİ GEL...
BANA YARDIM. MI EDECEKSİN? BAŞIMI BELAYA SOKAN SENSİN
BAŞKA TÜRLÜ HAREKET ETME. ME İMKÂN YOKTU... EĞER SENİ GETİR. MESEYDİM MAH. VOLURDUM.
PEKİ ŞİM. DİDİ BANA NEDEN YAR. DIM EDE. CEKSİN?
ÇÜNKİ ANLA. DIMKİ DİKTA. TÖRLERE İTİ. MAT EDİLMEZ. BENİ DE SE. NİNLE BERA. BER YOK EDE. CEK
SENİ ŞEREFİM. LE TEMİN EDERİM... BU SEFER BANA İNAN. BİRLEŞİRSEK ATALON'U MAĞLUP EDEBİLİRİZ
KARO'NUN BU TEKLİFİ YILDIRIM KAPTANI DÜŞÜNDÜ. RÜYORDU... ÇÜNKİ ONA İTİMAT EDE MİYORDU...
CEVABINI BEK. LİYORUM YILDIRIM

ATALON KAÇMAK İSTEDİ..

BU ÇOK FENA İŞTE. DERHAL KAPIYI KIRMALIYIZ... ÇÜNKİ ATALON'UN GİRDİĞİ YER HİDROJEN BOMBASI SANTRALIDIR.

YILDIRIM ATEŞ ETTİ

VE ERİYEN KAPIDAN İÇERİ GİRDİ...

GEÇ KALDIN DOSTUM... BOMBAYI PATLATTIM...

ARTIK YAPACAK HİÇBİR ŞEY YOK... GELİNDE TELEVİZYON PERDESİNDEN DÜNYANIN KOMİK HALİNİ SEYREDELİM...

GEÇ KALDIK KARO DÜNYA MAALESEF YANIYOR...

DÜNYAMI?.. HAYIR KAPTAN... YANAN DÜNYA DEĞİL TİVOR'DUR... EVET... TİVOR...

NE DEDİN.. TİVOR MU?.. FAKAT BUNA İMKÂN YOK!.
YALAN!.. YALAN SÖYLİYORSUN KARO... TİVOR YANMAZ... BUNA İMKÂN YOK.. HAYIR.

İMKÂNMI YOK.. HAH.. HAH.. HAH. TELEVİZYONU BİRAZ EVVEL SENİ ALDATMAK İÇİN BEN AYARLADIM... YANAN DÜNYA DEĞİL ADAMLARIM TARAFINDAN YAKILAN SENİN KUVVET MERKEZLERİN... NASIL HOŞUNA GİTTİ Mİ?

PEK GİTMEDİ DOĞRUSU... LÂKİN ŞU ANDA DÜNYANIN DA YANDIĞINI UNUTMAYIN.. ÇÜNKİ HİDROJEN BOMBALARINI ATEŞLEDİM...

ÖYLEMİ SANIYORSUN?.. ŞURAYA İYİ BAK.. KONTAKT TELLERİ PARAMPARÇA EDİLMİŞLER.

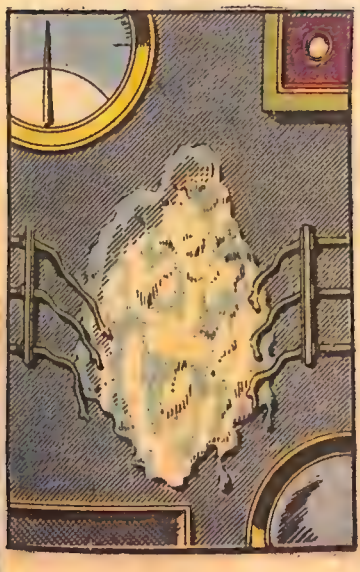

DEMEK İÇERİ GİRMEK İÇİN ATEŞ ETTİĞİMİZ ZAMAN KAPI İLE BERABER TELERDE ERİMİŞ!..

HAYDİ ATALON YAPACAK HİÇBİR-ŞEY KALMADI... TEK YAPACAĞIN ARTIK TESLİM OLMAKTIR.. HAYDİ TESLİM OL...

Ö'YEMİ SANIYORSUN KARO..

BENİ YA-KALAYAMAZ SINIZ

ÇABUK KA-RO KAÇIYOR, ONA YETİŞME-LİYİZ..

KULENİN TEPE-SİNDE BULUNAN ROKE-TİNE GİDİYOR. YAKA-LARIZ.

GELECEK SAYIDA:
ATALONUN SONU

MUSİKİ BİLGİLERİ

Tanınmış piyano markaları

Batı memleketlerinin hemen hemen hepsinde güzel piyanolar yapılmaktadır. Fakat bunların içinde ses ve imalât bakımından hepsinden üstün kaliteli olanlar vardır. Bu piyanolar büyük değer taşımaktadır. En çok isim yapmış olanlar, İbach, Beştein, Steinvey, Vinkelman, Gavo marka piyanolar pek çok güzel markalar arasında en fazla yer almış olanlardan bir kaçıdır. Umumiyetle kuyruklu ve konsol biçiminde olan bu piyanolar konser salonlarının ve sanatkârların tercih ettiği lüks markalardır.

DOKTORUNUZ diyorki

Uygun şekilde besleniniz

Dr TURAN HATİBOĞLU

Gıdalarımızın bir çoğu vücudümüzde enerji kazanmak için kullanılır. Bunların gıdaî kıymetleri yanmaları esnasında husule gelen hararetle ölçülür.

Proteinlerin, karbonhidratların ve yağların ayrı ayrı kalori kıymetleri vardır. 1 gr. protein 4,6 kalori, 1 gr. karbonhidrat 4,6 kalori, 1 gr. yağ ise 9 kaloridir.

Kalori bakımından kifayetsiz bir beslenme, vücudümüzde depo edilmiş olan ve kolayca yanabilen, en fazla yağ ve şekerin sarf olunmasına sebep olur, neticede bu hal zayıflama ve erimeye sebep olur. Daha da ilerlemesi neticesi ölüm husule gelebilir.

Gıdalarımızla beraber vücudümüze bir miktar tuz ve vitamin de girmesi lâzımdır.

Vücudümüze yeteri kadarından fazla gıdanın girmesi de zarar husule getirir.

En basitinden şişmanlık denilen bir hal yapar ki, bu da birçok hastalıkların zuhuruna sebep olur. Onun için ilerki yazılarımızın bir bahsinde şişmanlıktan bahsedeceğiz.

Schubert kimdir?

Genç yaşta ölmesine rağmen musiki sanatının dâhileri arasında yer alan bir büyük Alman bestecisi de Franz Schubert dir. 1797 yılının 30 Ocak günü Viyana civarında doğmuştur. Musiki istidadını küçük yaşta göstermiştir. Ömrünün kısalığına rağmen içlerinde senfoniler operalar veyüzlerce şarkı olmak üzere pekçok eserler bırakmıştır. Hepsi de birbirinden güzel olan Schubert'in musikisi, insan üzerinde fevkalâde tatlı ve tesirlidir. Memleketimizde de pek meşhur olan yarım senfonisi, en güzel eserlerindendir. Schubert musiki dünyasının en büyük simalarından biridir. 1828 yılının 19 Kasımında Viyana'da ölmüştür. **N. S. KORAL**

TARİH YAPRAKLARI

II. Osman'ın padişah olması

26 Şubat 1618'de Birinci Muustafa'nın tahttan indirilmesi üzerine tarihte Genç Osman diye anılan bu padişah 14 yaşında tahta çıktı. Osman uyanık, yenilik taraftarı bir insandı. Giriştiği savaşlarda yeniçerilerin gayretsizliğini ve âsiliğini görüyor, buna bir çare arıyordu. Kardeşlerini öldürtmesi de büyük bir suç sayılır. 4 sene süren padişahlığından sonra âsiler tarafından öldürüldü.

Cemal Nâdir'in ölümü

Büyük karikatürist ressamımız Cemal Nadir Güler, kendisinden daha pek çok eser beklenirken vakitsiz olarak 27 Şubat 1947'de vefat etti. Ankara Caddesinde bir sokak bu büyük sanatkârın adını taşımaktadır.

Selânik'in zaptı

II. Murad'ın hükümdarlığı sırasında Selânik liman şehri Venediklilerin elinden alındı ve 1 Mart 1430'da Türk toprakları arasına katıldı.

Selim Sırrı Tarcan'ın ölümü

Türkiye'ye İsveç usulü jimnastiği getiren, kız okullarına ve medreselerde okuyan hocalara jimnastik yaptıran jimnastik öğretmeni ve fikir adamlarımızdan Selim Sırrı Tarcan 2 Mart 1958'de vefat etti.

Benim Babam

HİSSİ ve ÖĞRETİCİ ROMAN

YAZAN: KEMALETTİN TUGCU

— 3 —

Avukatın sualleri bir saat kadar sürdü. Konuşurken yüzüme dikkatle bakıyor, her hareketimi takip ediyordu.

Ertesi sabah, saat dokuzda apartmımandan çıktık. Ben baştan aşağıya yeniden giyinmiştim. Cebimdeki mendile kadar hepsi yeniydi ve ilk defa kullanıyordum. Çantamı almak istemiştim. Fakat Basri Bey:

— Bu eski çantayı götürmenize lüzum yok, dedi. Gerekirse size herşey alınır.

— Ama benim lüzumlu şeylerim var içinde, dedim.

— Ne olabilir ki?

— Annemden bir iki hatıra, birkaç resim var.

Avukat kaşlarını çattı:

— Orhan Bey, dedi. Yaşınız küçük olduğu için idrâk edemiyorsunuz. Sizin için gayet tabii olan bu hareketiniz gittiğiniz yerde hoş karşılanamaz. Size izahat veremediğim için üzgünüm. Böyle hâtıra gibi yanınıza sakin birşey almayınız.

— Fakat annemin resmi?

— Onlar burada kalsın. Emin olunuz ki onları büyük bir itina ile saklıyacağım. Daha sonra, vaziyet müsaade edince alırsınız.

Avukat karısına seslendi ve:

— Samahat, dedi. Rica ederim Orhan Beyin annesine ait bazı hâtıraları olan okul çantasını iyi bir yere saklayınız. Düşününüz ki bunlar bir anne hâtırasıdır.

Karısı üzüntü içinde:

— Emin olunuz Orhan Bey, dedi Onları çok iyi muhafaza edeceğim. İçiniz rahat olarak gidiniz.

— Teşekkür ederim.

Başka birşey yapamazdım zaten. Onlara inanarak yola çıktım. Yolda avukat bana tekrar garip öğütler vermeğe başladı:

— Orhan Bey, size bugün anlatamıyacağım sebeplerden dolayı biraz sıkıntılı bir hayat yaşıyacaksınız. Yalıda kimse ile konuşmamağa, kimseye birşey sormamağa çalışınız. Her türlü istirahatiniz temin edilecektir. Daha sonra oradaki hayata alışırsınız.

Otomobil araba vapuruyla karşıya geçti. Oradan Boğaza doğru çıkmağa başladık. Boğazın bu Anadolu yakasını hiç bilmiyordum. Yarım saate yakın bir yoldan sonra bir duvarın içine açılmış demir kapının önünde durduk. Ben avukatın peşi sırada bahçeye girdim. Bahçe gayet genişti. Fakat kol kol uzanmış çam ağaçları, oraya sıkıntılı bir loşluk veriyordu. Her tarafta renkli çiçekler, adlarını bile bilmediğim çiçekli ağaçlar, küçük, büyük havuzlar ve fıskiyeler vardı. Renkli kum döşeli yollarda yürüyüp renkli camları olan çok geniş bir kapının mermer basamaklarını çıktık. Bilmediğim bir sıkıntı ile kalbim çarpıyordu.

— Burada size iyi bakılmıyor mu küçük bey?

— 3 —

Yalıya geleli iki haftta olduğu halde babamla görüşemedim. Annemin ölüm acısı bir taraftan, büsbütün başka insanların arasına düşmem bir taraftan beni şaşırtmıştı.

Ne derlerse onu yapıyor, hangi yola koşarlarsa oraya gidiyordum. Bana yalının selâmlık kısmında bir oda verilmişti. Bu küçük, iki katlı bir bina idi. Orada yalnız erkekler ve yalının iç işlerine bakan Sabri Bey oturuyordu.

Orada da yemek yenirken hizmetçi erkekler ayakta duruyor, herkes birbirine karşı teklifli davranıyordu.

Avukat bana kimse ile konuşmamamı tembih ettiği için ne soruyor, ne de başkalarının ne konuştuğunu dinliyordum. Zaten selâmlıktaki erkekleri ancak yemek vakitleri görüyor-

dum. Yemekte kimse ağzını açmıyor, çatal kaşık tıkırtısı bile duyulmadan yemek yeniliyordu. Yemekler çok sıkıcı idi. Sanki çok kibar bir yemek dâvetinde imiş gibi etikete riayet ediliyordu.

Bana herkes «Küçükbey» diyordu. Sabri Bey, her sabah bir defa, kahvaltıdan önce:

— Birşeye ihtiyacınız var mı küçük bey? diyordu

Ben de her defasında teşekkür etmekle geçiştiriyordum. Asıl yalının bahçesinden ayrı olan bir kısımda, bahçeyi gezmem mümkündü. Halbuki ben odada oturuyor, bana gösterilen kütüphanedeki kitapları okuyordum.

Yavaş yavaş annemin acısı içimde külendi. Ağlamayı bıraktım. Fakat üstümde, durup dururken bir iç çekme hut gibi kalmıştı Bunu yemekte bile farkında olmadan yapıyor, sonradan utanıyordum.

Ekim ayının son günleri idi. Sabri Bey bana yine birşey isteyip istemediğimi sorduğu zaman:

— Evet, dedim.

O her zamanki gibi vazifesini yapıp ayni cevabı alarak gidecekti. Benim bu değişik konuşmam onu şaşırttı. Biraz durdu ve:

— Saat dokuz buçukta sizi ziyaret ederim, dedi

Dediği saatte de geldi. Ben söyliyeceklerimi hazırlamıştım. İhtiyar adam kapıyı vurarak içeriye girdi. Onların birbirlerine muamelelerine alıştığım için:

— Rica ederim buyurunuz, oturunuz efendim, dedim.

Artık kitaplardaki gibi konuşuyorduk:

— Efendim, sizden bir iki ricam var. Bana kimse ile meşgul olmamam tembih edildi ama, buraya geleli iki hafta tamam oldu. Ben buraya misafir olarak gelmedim. Beni babamın yanına götürünüz, kendisine söyliyeceklerim var. Daha fazla beklemeğe tahammülüm kalmadı.

İhtiyar adam kıpkırmızı kesilmişti. Adeta dudakları titriyordu:

— Burada size iyi bakılmıyor mu küçük bey? dedi.

Birkaç gün evvelden neler söyliyeceğimi iyi düşünmüştüm

— Bakılıyor, dedim. Ama ben buraya kurban koyunu gibi beslenmeğe gelmedim. Bana yemek içmek lâzım değil!

— Peki, başka ne arzu ediyorsunuz küçük bey?

— Babamı görmek istiyorum!

İhtiyarın alnında terler belirmişti. Dudakları titreyerek:

— Bazı sebepler yüzünden bu mümkün değil, dedi. Babanız sizi görmeyi arzu ettiği zaman rica eder.

Şaşırdım. Bu nasıl bir işti? Sabri Bey kalkıp gitmek istiyordu. Ben buna meydan vermedim:

— Babam beni görmek istemiyor mu? dedim. Eğer benim babamsa elbet ister. Yoksa beni buraya terbiye etmek için mi kapatıyorsunuz?

— Böyle birşey düşünmeyiniz Küçükbey. Yalnız bazı mühim sebepler olacağını gözönüne almanız lâzım. Ben ancak size hizmet etmek için emir aldım. Sizinle daha fazla şeyler konuşmağa salâhiyetli değilim.

— Benimle kim konuşabilirse rica ederim haber veriniz. Daha fazla beklemek istemiyorum. *(Devamı gelecek sayıda)*

HER HAFTA
BİR İLİMİZ

TRABZON

Trabzon'dan bir görünüş

Doğu Karadeniz kıyılarımızın en önemli şehri Trabzon'dur. Bu şehir de tarihçe çok eskidir. Bizanlılar zamanında Trabzon, Bizans'a bağlı olmakla beraber yarı egemenliğe sahip bir şehirdi. Bir zamanlar da Pontus adlı devletin önemli şehirleri arasında bulunmuştu.

Trabzon Fatih Sultan Mehmet zamanında Türk toprakları arasına katıldı. Bugün Trabzon ilinin merkez ilçesidir. Bu ile bağlı Akçaabat, Araklı, Çaykara, Maçka, Of, Sürmene, Tonya, Vakfıkebir ilçeleri vardır.

Trabzon bir liman şehridir. İran'dan gelen şose yolu bu şehirde denize varır. Bütün Doğu illerimizin de iskelesidir. Fakat liman kuzey rüzgârlarına açıktır. Fırtınalı zamanlarda gemiler burada barınamaz. Polathane limanına sığınmak zorunda kalır. Trabzon'lular pratik, iş bilir, çalışkan ev becerikli insanlardır. Ticaret ve denizcilikte ilerlemişlerdir. Trabzon limanı en çok fındık, tütün, tömbeki, fasulya, yumurta, yağ, tiftik, koyun, deri, bez, yemiş, sebze, kereste gibi çeşitli mallar çıkarır.

Doğu illerinin aldığı mallar da bu limandan içerilere gider. Şehrin nüfusu 1955 sayımında 463.918 kişi olarak sayılmıştır. Yüzölçümü 4.541 kilometrekaredir.

Şehrin iklimi çok ılıktır. Bu bölgede limon, portakal gibi sıcak bölgelerde yetişen meyvalar çıkar. Çünkü Kafkas dağları buraları soğuk rüzgârlara karşı örter.

Kapaktaki resmin hikayesi

Olmuş Esrarlı Bir Vak'a

Dehşet Saçan CANAVAR!

HAVA çok sıcaktı ve tayfaların içinde büyük bir sıkıntı vardı. Günlerdir açık denizlerde yol alyorlar, fakat bir türlü Rio sahillerini göremiyorlardı... Kaptan da kendisini tayfaların bu kötü havasına kaptırmış olduğundan, köşkünden hemen hemen hiç çıkmıyor, iki gün evvelki şiddetli fırtınada bozulan pusulaya bakarak durmadan şarap içiyordu.

Al Babini şilebi oldukça büyük bir şilepti. On iki senedir uzak denizlere sefer eder, tâ Asya sahillerinden Amerika'ya, Amerika'dan da Asya sahillerine öteberi taşırdı. Hattâ birbuçuk yıl evvel bir yaz ayında İstanbul'a bile gelmiş, tayfalarından biri de Türkiye'de kalmıştı.

Kaptan Rudyar Alberto, İtalyan asıllı, yiğit yürekli ve işinin ehli, orta yaşlı bir denizciydi. Korkunç fırtınalara yiğitçe göğüs germiş, İkinci Dünya Savaşında Amerikan donanmasında çalışarak 12 yara almıştı.

Kızıl Denizi çoktan geçmiş olduklarını zannettiği halde, havanın sıcaklığı, denizin garip kıpırdanışları, ona aldandığını söylüyordu. Şilepte oldukça para tutan baharat vardı. Kaptan ve tayfalar bu seferden sonra, üç ay denize çıkmıyacaklardı. Hepsi yorgundular. Günlerce, aylarca, hattâ bazan senelerce evlerinden vatanlarından uzak kalmak, onların hepsini şaşılacak derecede sinirli yapmıştı.

Hele geçenlerde bir arkadaşları ani olarak ölünce moralleri daha beter bozulmuş, zavallının solgun cesedini denizin derinliklerine atarken hepsi seçtikleri bu mesleğe lânet etmekten kendilerini alamamışlardı.

Açık denizlerin binbir tehlikesi vardı. Bu tehlikelerin başında siklonlar, beklenmedik korkunç fırtınalar geliyordu. Bazan balinalar da şilepleri tehdit ediyorlardı ama, bu pek ender oluyordu.

Kaptan Rudyar, dumanlı kafasını sallayarak uzaklara baktı. Ufukta bir kızıllık belirmişti. Belki de yine birkaç gün evvelki gibi yine fırtınalarla, dalgalarla cebelleşmek icabedecekti. Son fırtına şilebin birçok yerlerini harap etmişti.

Fakat beklediği olmadı. Kızıllık, fırtına habercisi sayılan kızıllık az sonra kayboldu. Buralardan belki yedi sekiz defa geçtiği halde, yine de içinde yollarını şaşırmış oldukla-

rına dair acaip bir his vardı. Kaptan Rudyar, aynı zamanda eski boksörlerden olduğundan, tayfalar kendisinden çok çekinirlerdi. Arala-rından birisi çıkıp da, ona deniz hakkında bir sual sormağa cesaret edemiyordu.

Vakit epey ilerlemişti ki, gemi birdenbire havalanmağa başladı. Ne vardı? Ne oluyordu? Bu havalanış dalgaların havalandırmasına hiç benzemiyordu.

Kaptan, beklenmedik olay karşısında muvazenesini kaybetmiş ve dümenin kenarına düşmüştü. Kocaman şilep bu arada tekrar havalanmış, «çuruff» diye denizin mavi yüzüne oturmuş, hattâ biraz da gömülmüştü. Dışardan çıtırdıyan tahtaların sesleri ile tayfaların canhıraş feryatları duyuluyordu:

— Mahvolduk... Artık çocuklarımızı da görebilmemize imkân yok!...

— Canavar geliyor! Canavar geliyor!

— Tanrının lânetine uğradık!

— Bu bir ejderha!

Kaptan vakit kaybetmeden yerlerinden kalkıp dışarı bakın

o ne? Ağzı bir karış açık kalmıştı kurtu denizcinin. Şilebin üç beş metre ilersinde, eski masallarda tarif edilen, belki otuz metre boyunda, koskocaman, mavi - gri renkli bir canavar duruyor; bir otomobil farı büyüklüğündeki fırlak gözlerini gemiden ayırmıyordu.

Kaptan Rudyar, içinde tayfalarına hak vermeden edemedi. Hakları vardı böylesine feryat edip, korkmaca. Şileo' ;-ni' başlamıştı.. Canavar her suya dalıp çıkışta, geminin bir yeri çıtırdıyor, tayfalardan biri kopan tahtaların altında can veriyordu.

Kaptan pencereyi açıp megafonu eline alarak bağırdı:

— Nereye kaçıyorsunuz budalalar? Ya o sizi gebertecek, ya da siz onun hakkında geleceksiniz. Hemen silâhlara sarılıp ateşe başlayın...»

Ve ilk kurşunu da kendisi sıktı.

Aman Allahım! Gözlerine inanamıyordu. Kurşunlar, bu ejderhanın vücudüne çarpınca «fıs» diye bir ses çıkıyor, fakat hayvanın derisini delip içeri girecekleri yerde hiçbir iş göremeden sulara gömülüyorda. Canavar bu taarruza kızmış olacak ki, biraz daha yakınlarına sokularak denize daldı.

Şimdi ortalıkta bir sessizlik hüküm sürüyordu. Hayvan ortalıktan kaybolmuştu. Ölmüş olmasına imkân yoktu. Hepsinin yakından gördükleri gibi, kurşunlar işe yaramamışlardı. O halde nereye gitmişti? Yoksa canavarın burada bir yuvası mı vardı? Eğer düşündükleri doğruysa, o zaman kurtuluş imkânı hiç yok demekti.

Gemi yine havalandı. Ama bu sefer metrelerce yukarı çıktı... Alabora bile olabilirdi. Kaptan sımsıkı sarıldığı dümenin kopmak üzere olduğunu farketti. Bu kadar şiddetli sallantıda uskurun kopması da mümkündü. Hırslanan hayvan demek intikam hücumuna geçmişti. Tayfalar artık ateş etmekten de vazgeçmişler, kaderlerinin kendilerine oynıyacağı oyunun sonunu beklemeğe koyulmuşlardı.

Bordoda kimse kalmamıştı.

Ejderha dedikleri, tarife sığmaz irilik ve kuvvetteki deniz canavarı, şilebin tam yanıbaşında duruyordu şimdi. Soluk alışı bile gemiyi sallıyordu. Kaptan denizcilerin masallarında sık sık dinlediği bir hayvanla karşılaştıklarını anlamıştı artık. İyi ama bu hayvan masallardan sıyrılıp da oknauslara gelmemişti ya...

Derken canavar tüyler ürpertici bir ses çıkararak, kuyruğu ile şilebin arka tarafından koskoca bir parçayı koparıverdi. Heyecandan bütün tayfaların solukları kesilmişti.

Allaha yalvarmaktan gayrı yapacak işleri kalmamıştı.

Kaptan da onlar gibi düşünüyordu. İkinci Dünya Savaşında aldığı yaralar onu öteki dünyaya gönderememişlerdi ama, işte adını bile işitmediği bir deniz ejderi bu işi kolaycacık yapıverecekti.

Fakat bu umutsuzluk anında beklenmedik birşey oldu:

Canavar havayı kokladı. Olduğu yerde büzüldü. Homurdandı. Şilebi geriye doğru itti. Gökyüzüne baktı. Sonra birden uzaklaşmağa başladı.

Kaptan ilerden gelen bir lirido (uzak denizlerde yaşayan kuvvetli bir deniz kuşu) sürüsünü görünce işi anladı. Demek canavar onları yiyecekti. Lâkin yine aldanmıştı. Zira ejderha onları yiyeceği yerde lirodolar hayvana saldırarak onunla döğüşmeğe başlamışlardı. En fazla gözüne doğru saldırıyorlardı. Demek bu garip canavarın en hassas yeri gözüydü. Nitekim az sonra yüreklerini oynatan ejderha, kuşlardan yılarak sulara gömüldü.

Bu olaydan sonra, ayni hayvan, açık denizlerde belki sekiz şilebin yolunu kesti, bunlara çok hasar verdirdi ama, gariptir ki, hiç birini de tamamen batırmağa muvaffak olamadan, her seferinde de lirido sürülerinin taarruzuna uğrayarak kaçıp gitti.

Beynelmilel Denizcilik Teşkilâtı bu canavarı ölü veya diri ele geçirmek ve esrarlı olayın kahramanı hakkında bilgi edinmek için, bu yılın ilkbaharında yapacağı sefere şimdiden hazırlanmaktadır.

BUNLARI BİLİYOR MUSUNUZ?

İnsan derisinin renginde farklar olmasına sebep olan nedir?

İnsan derisini, gayet soluk sarı renkli, lâkin ihtiva ettiği kanın renginin dışarı aksetmesiyle hafif pembemtırak bir renge bürünen düzgün bir hücre tabakası olarak düşünün. Bazı kimselerin teni böyledir. Ve böyle kimseler güneşte yanarak derilerini karartamazlar. Esasen ciddî surette yanmadan güneşin altında uzun müddet durmalarına imkân yoktur. Derileri bu tip olan kimseler bilhassa güneş ışınlarının fazla kuvvetli olmadığı kuzey ülkelerinde yaşarlar. Böylelerine en çok Norveç, İsveç, Eskimo ve İskoçya gibi memleketlerde rastlanır. Derileri daha koyuca olan kimseler, güneşe maruz kalınca derilerinde koyu renkte bir boya hâsıl ederler, yahut bu boya derilerinde hep mevcuttur Bir kimsenin derisinin rengi irsiyet tarafından tâyin olunur.

Bir kimse güneşte yanınca ne olur?

Kahverengi bir boya teşekkül eder. Melanin adı verilen bu boya sebebiyle de deri gittikçe kararır. Derileri açık renk olan bazı kimseler, bu melanin teşekkülü ameliyesi başlıyana kadar derilerini korumazlarsa, evvelâ fena şekilde yanıp ıstırap çekebilirler.

Deri yanınca neden bir kabarcık teşekkül eder?

Bu, yeni bir deri teşekkül ederken derinin altındaki nazik dokuları korumak için tabiatın başvurduğu bir tertiptir. O zaman, derinin yandığı yerin altına kandan bir miktar serum sızmakta ve ölü deriyi, altındaki canlı dokunun üzerinden kaldırmaktadır.

EĞLENCE BULMACA

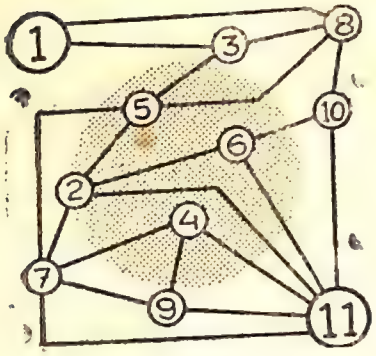

1 numaralı yuvarlaktan hareket edin ve 11 numaralı yuvarlağa gidin. Geçtiğiniz dairelerdeki sayıların toplamı 40 olsun (Her daireden geçmek şart değildir).

(Halli karşı sayfada)

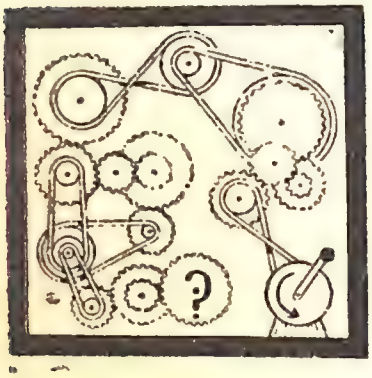

Burada gördüğünüz makine oldukça karışık, şeklin sağ alt köşesinde gördüğünüz kolu okun istikametine döndürdüğünüz takdirde en sonraki ? işaretli dişli ne tarafa dönecek?

(Halli karşı sayfada)

DİNLEMİYORMUŞ

Alp yüksek sesle bir hikâye okuyordu. Ablası sordu:

— Alp okuduğun hikâye güzel mi?

— Bilmem!

— Nasıl bilmezsin? Bağıra bağıra okuyorsun...

— Okuyorum ama, okuduğumu dinlemiyorum ki!

ŞİMENDİFER

Öğretmen, Halil'e sordu:

— Oğlum, bir tane ise vagon diyoruz. Ya birkaç vagon olursa?

Ali hiç düşünmeden cevap verdi:

— Şimendifer olur öğretmenim!

OKULA NASIL GİDERMİŞ

Babası, Yusuf'a çıkıştı:

— İnsan okula gidiyorum diye ağlar mı? Ben senin yaşında olsaydım güle güle giderdim.

Yusuf, gözlerinin yaşını silmeye çalışarak cevap verdi:

— Ben de senin yaşında olsaydım, güle güle giderdim baba!

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

SAYI: 40 **CİLT: 3**

25 ŞUBAT 1959

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
CELÂL DEMİRAY

Hazırlayan:
OĞUZ ÖZDEŞ

Yayınlayan:
TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara Caddesi No. 36
İstanbul

Telefon: 22 37 14

Basıldığı yer:
TURKİYE BASIMEVİ

Klişe: Türkiye Klişe Atölyesi

Sayısı: 75 kuruş. Yıllık abonesi (52 sayı) 39, altı aylığı 19,5 lira. Dış ülkelerdeki abonelerden 5 lira fazla ücret alınır. İlânın santimi sekiz liradır.

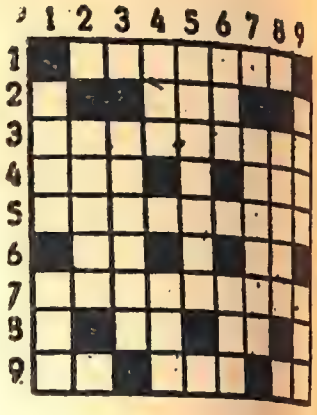

YUKARDAN AŞAĞI

1 — Çok yemesini seven, gözü görmiyen. 2 — Yarı aydınlık 3 — Köylünün «yukarı» demesi 4 — Tersinden bakarsanız sizi üşütür, hastalığa karşı tedbir. 5 — Aylardan biri. 6 — Su dökünme, mesafe. 7 — Öğrenci. 7 — Köpeğin uzun uzun bağırması. 9 — Kar güneşi görünce ne olur? Kendini dirhem dirhem satma

SOLDAN SAĞA:

1 — Tanrı. 2 — Zehir. 3 — Gündüz görmeyip gece gören hangi hayvandır? 4 — Çok büyük, bir erkeğin adı. 5 — İnsanın derdi olmayınca gönlü nasıl olur? 6 — Tersinden bakılırsa tok değil, bir emir. 7 — Eski bir ziraat aracı. 8 — Köylünün hayret sesi, bir nota 9 — Bir nota, mesafe, çok değil.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	R	E	S	İ	M	■	A	Y	A
2	İ	Ğ	İ	L	E	N	■	A	L
3	Z	E	H	İ	R	■	E	N	İ
4	E	R	İ	K	K	A	K	I	■
5	■	■	R	■	E	Ğ	E	L	İ
6	A	Y	■	■	P	I	N	A	R
7	Y	A	S	A	■	Z	■	N	İ
8	A	M	E	L	E	■	A	■	N
9	K	A	R	A	Y	A	N	A	■

Geçen Haftaki Bulmacanın Halli

PUL Köşesi

ANKARA HÜKÜMETİ POSTA PULLARI

İstiklâl Harbinin başlangıcında Anadolu ile İstanbul'un ilgisi kesilince Anadolu'da, posta işlerinde, elde mevcut pullar toplanıp sürşarj yapılarak kullanılmağa başlanmıştır.

1920 den sonra kullanılan bu pullar arasında damga pulları, harç pulları, tapu idaresinin pulları da vardır. Bu pulların kullanılması az sürmüş ve çeşitleri az bulunmuş olduğundan pek kıymetlidirler.

Çok erörlü bulunan bu pulların üzerlerine yapılan sürşarjlar önce elle, sonra matbaada baskı suretiyle yapılmıştır.

Anadolu Pulları adını alan bu pulların üzerinde (Ankara-Kuruş-3), (Osmanlı Postaları 1336), (Osmanlı Postaları 1337) gibi sürşarjlar vardır. Cumhuriyetin ilânına kadar kullanılan bu pullar tiyatro vergilerine ait pullar, müze pulları, Hicaz Demiryolu pulları, Osmanlı Donanma Cemiyeti pulları, Kilis ve Feke pulları da var.

Adana ve civarı Fransızlardan istirdad edilince bir de (Birinci Adana Hâtıra Serisi) adını alan (Adana 1 Kânunuevvel 1337) sürşarjlı bir seri ve arkasından (Adana 5 Kânunusâni 1338) damgalı ikinci hâtıra serisi çıkartılmıştır.

Karşı sayfadaki şekil Bulmacasının hal'li

Karşı sayfadaki şekil Bulmacasının hal'li

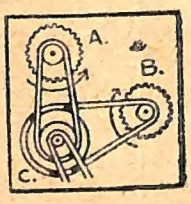

VE CEVABI:

Dişli dönmeyecek! Çünkü C dişlisinde A ve B dişlileri tersine dönecek. Bunun neticesi olarak da ? dişlisi dönmez.

EZOP'tan hikâyeler:

Çeviren: Özay Süsoy

KATIR

İyice besli, pek çalışkan olmayan katır tarlada tembel tembel dolaşıyordu. Kendi kendisine, «Ben ne kadar kuvvetli, ne kadar asil bir hayvanım» diye söylendi. «Babam mutlaka asil bir arap atı olmalı.»

Çok geçmeden başka bir efendinin eline düştü. Bu sefer de çok çalışıyor, pek az yiyordu.

Oyle yorgun, öyle bitkin bir haldeydi ki, «Dün neler düşünüyordum,» diye kendi kendisiyle alay etti. «Şimdi artık eminim ki babam mükemmel bir eşekti.»

KIYMETİ KENDİNİZDE ARAYIN.

HIRSIZ VE ÇOCUK

Çocuğun biri kuyunun kenarına oturmuş ağlıyordu. O sırada oralardan geçmekte olan bir hırsız, çocuğa neden ağladığını sordu. Çocuk içini çekerek, hırsıza altın bir zincir gösterdi. Ucundaki madal madalyanın kuyuya düştüğünü söyledi. Hırsız elbiselerini çıkardı, derhal kuyuya atladı. Madalyayı kendisi alacaktı. Kuyunun dibinde bir müddet arandı, birşey bulamayınca geri çıktı. Fakat kuyunun başında çocuk olmadığı gibi, elbiselerinin yerinde de yeller esiyordu.

HIRSIZIN HAKKINDAN HIRSIZ GELİR.

EŞEK VE EFENDİSİ

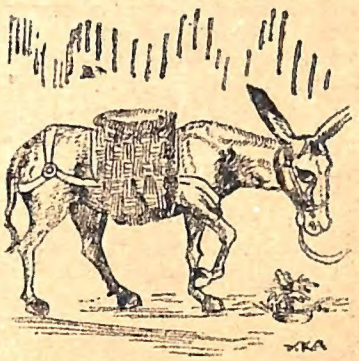

Çalışkan bir eşek Allah'ın günü taşıyacağından daha fazla yükün altında çalışırdı. Buna karşı efendisi ona hiç de iyi bakmaz, yemini az verir, üstelik de döverdi. Bir gün gene, eşekçiğin sırtına taşıyabileceğinden daha fazla çanak çömlek yükledi, yola koyuldular. Zavallı hayvancağızın adım atacak hali yoktu Yol kıvrıla kıvrıla yükseliyor, taşlar ayaklarına takılıyordu Nihayet olan oldu, eşekçiğin ayağı bir taşa takıldı, dengesini bulamayan hayvan devrildi ve tabii sırtındaki bütün çanak çömlekler paramparça oldu. Öfkeden kendisini kaybeden efendi, elindeki deynekle hayvancağıza vurmağa başladı. Yerde müdafaasız yatan eşekçik başını kaldırdı:

— İnsafsız adam, dedi. Önce bana kâfi derecede yiyecek vermedin, sonra da taşıyamıyacağım kadar yük yükledin. Başına gelen bütün felâketlerin sebebi gene kendinsin.

SUÇU SUÇLUYA YÜKLEYİN.

ŞEREF KÖŞESİ

Deniz Yeşilırmak ☆ İzmir, Tınaztepe İlk okulu, S. 4, No. 80

Oğuz Yeşilırmak ☆ İzmir, Tınaztepe İlk okulu, S. 3, No. 37

Nil Yeşilırmak ☆ İzmir, Tınaztepe İlk okulu, S. 2, No. 12

Uğurhan ÖZSAN ☆ Kayseri, Sümer İlkokulu, 3/A, No. 6

Neclâ BOZKURT ☆ Eyüp, Nişanca İlkokulu, 3/A, No. 146

Aysel BOZKURT ☆ Eyüp, Nişanca İlkokulu, 1/A, No. 33

Necdet BOZKURT ☆ Eyüp, Nişanca İlk okulu, 1/D, No. 71

Yurdagül KOLAT ☆ Gelibolu, Kavakköyü İlkokulu, 2, No. 217

Kemal TAŞDELEN ☆ Yeşilköy, Pansiyonlu İlkokul Sınıf 4

Fikri BENLİ ☆ Ankara, Alpaslan İlkokulu, S. 4/A, No. 55

Sedat ÖÇGÜDER ☆ İstanbul, Çapa İlkokulu, S. 5/B, No. 1458

Mehmet TOKLU ☆ Konya, Mümtaz Koru İlkokulu, 3/A, 379

Taşkın KOÇER ☆ İst. Balipaşa İlkokulu Sınıf 5/B

Kenan KONGAR ☆ Erenköy, Güney Koleji

Metin YOL ☆ Eskişehir, İnkılâp İlkokulu Sınıf 5/A, No. 397

İlyas ARTAN ☆ Çatalağzı İlkokulu, Sınıf 5, No. 233

Attilâ ERTUNA ☆ Kadıköy, İkbaliye İlk okulu, No. 98

İbrahim BİRGÜL ☆ Keçiören, Çizmeci İlk okulu, 4/A, No. 259

Hüseyin BİRGÜL ☆ Keçiören, Çizmeci İlkokulu, 4/A, No. 2

Eğri BAYAR ☆ K.Hamam, Orhangazi İlkokulu, 5, No. 210

Erdoğan BAYAR ☆ K.Hamam, Orhangazi İlkokulu, 5, No. 241

Erol BAYAR ☆ K.Hamam, Orhangazi İlkokulu, 1, No. 447

Hüseyin Kandemir ☆ Uşak, G. M. Kemal İlkokulu, 2/A, 447

Adnan ONGUN ☆ İst. Kocamustafapaşa İlkokulu, 5/C

ACAR YİNE YARIŞÇI

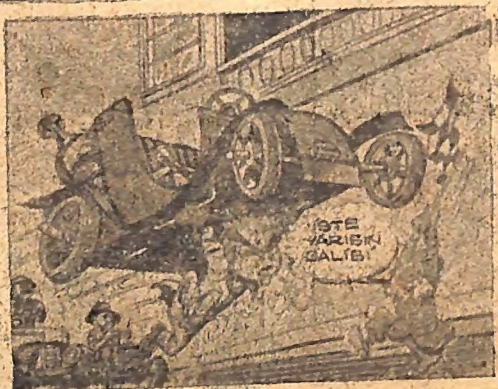

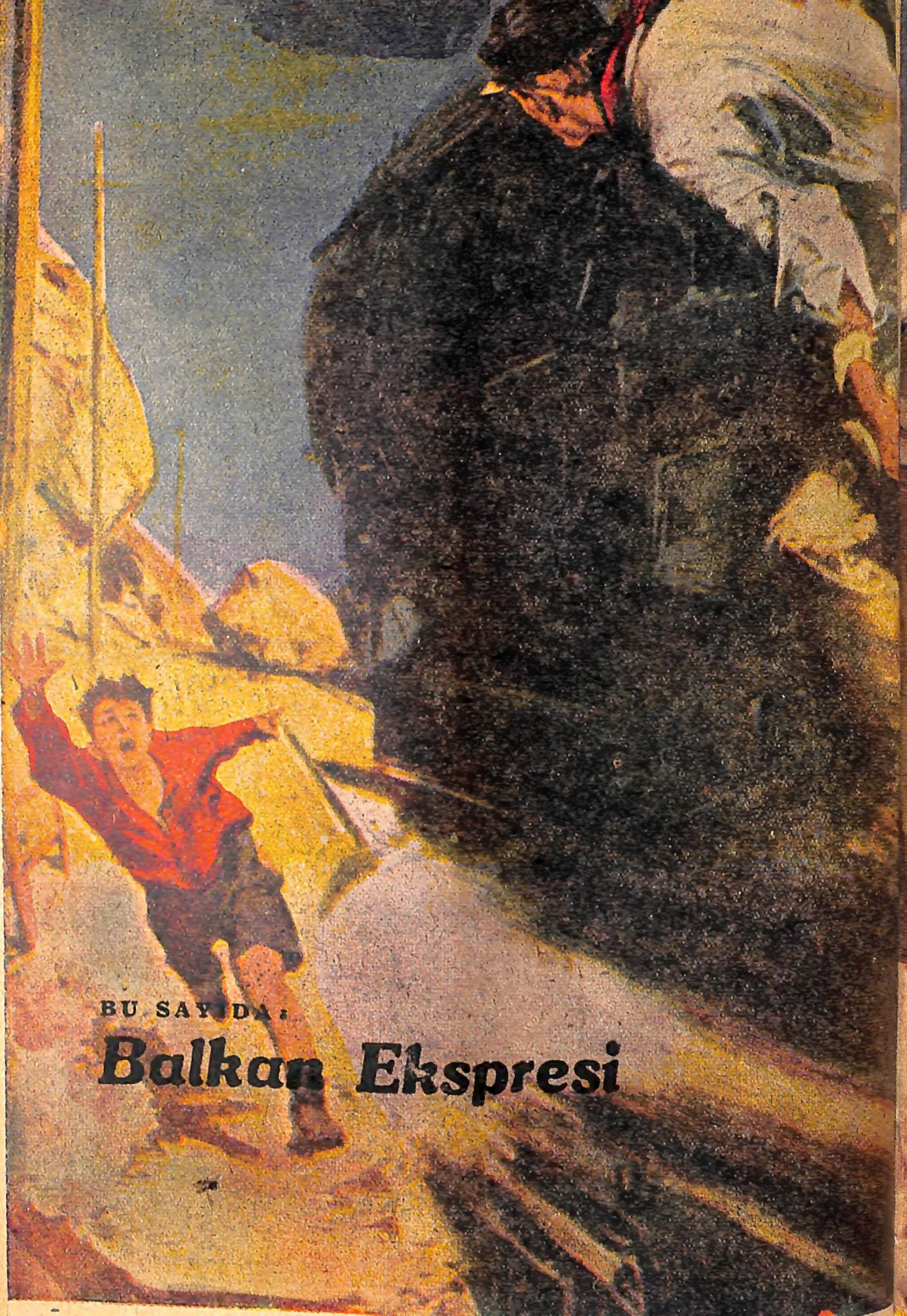

BU SAYIDA:

Balkan Ekspresi